

SVENSK FISKERITIDSKRIFT

Dr. TH. THORSTEN EKMAN

35:E ÅRG.

1926

HÄFT. 2.

ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.
UPPSALA

Fiskare!

Fiskenät, bodda och obodda, **notslingar**, svensom **ryssjor** och **mjärdar** köpas bäst och billigast från vår gamla, välkända fabrik. Första pris vid alla besökta utställningar, däribland guldmedaljer i London, Göteborg, Malmö, Stockholm och Bergen. Priskurant gratis och franko.

SVENSKA FISKREDSKAPS-AKTIEBOLAGET - STOCKHOLM

STRÖMMINGSBURKAR

blanka och dekorerade
för alla inläggningar

Tillverkas av: **Nordiska Bleckemballafabriken** Infodra offert
GEFLE • Telefon 35 09

Fiskare!

INNAN NI KÖPER Edert behov av fisknotar, nät, nätslingor, ryssjor, mjärdar, hävar, kräftburar, metspön, revar, drag m.m., tillskriv oss och begär vår nya illustr. katalog. Gratis och franko.

P. G. Holmbergs Efr.
Fiskredskapsfabr., KORSNAS.

TEL. 75

FAKU — FLYGEL — ZEESEN

för hundrefångsten är nutidens bästa släpredskap.

Faku — Flygel — Zeesen fångar skarpt, släpas lätt, användas på varje grund, lätt i skötsel, billigt i pris och underhåll. Vi levererar detta moderna redskap säsong specialitet prompt och i varje storlek, med garn av bomull, hampa eller manilla.

Specialanbud lämnas alltid beredvilligt.
Vid beställning måste motorstyrka (PS) angivas.

FAHLBUSCH & KUTSCH

Fischerei- & Schiffahrts-Materialien G. m. b. H.
Altona/Elbe (Tyskland), Alte Fischhalle, Gr. Elbstrasse

ÄLDRE ÅRGÅNGAR

Årgångarna 1903—1917 finnas till salu hos Almqvist & Wiksells Boktryckeri-A.-B., Uppsala, till pris av kr. 1:50 pr årgång, 1918—25 a kr. 2:20; *serier* billigare efter förfrågan hos redaktionen, Södertelge.

För icke medlemmar av Svenska Fiskareförbundet är priset för årgångarna 1909—1925 kr. 2:50.

Lösa häften erhållas till pris av 60 öre pr st., häften med färgplansch kosta 75 öre pr st., häft. 2 1917 kostar 1 kr.

Dessutom portokostnader.

Svensk Fiskeri-Tidskrift

UTGIVARE D:r TH. THORSTEN EKMAN.

FISKERIINTENDENT.

35:e årg.

1926

Häft. 2

Protokoll, hållet vid Svenska Fiskareförbundets årsmöte i Stockholm å Kungl. Lantbruksakademiens stora sal tisdagen den 16 mars 1926.

§ 1.

Mötet öppnades av styrelsens ordförande, professor EINAR LÖNNBERG, som hälsade de närvarande välkomna. Han framhöll det glädjande förhållandet, att den farsot, som förra året utgjorde hinder för hållande av det årets Lantbruksvecka, nu vore så betydligt på retur. Vidare erinrade han om den förlust, som Förbundet lidit genom fränfallet av sin hedersledamot, fil. d:r OSCAR NORDQVIST, vilken länge skulle hos Förbundets medlemmar komma att behållas i ett kärt och vördsamminne. Slutligen fästes uppmärksamheten vid vikten av det stadgeändringsförslag, som skulle behandlas under mötet.

Professor LÖNNBERG utsågs därefter att leda dagens förhandlingar.

§ 2.

Till styrelseledamöter för tre år omvaldes greve STEN BIELKE, godsägare W. E. SILFVERHJELM, byråchef K. A. ANDERSSON och landshövding JOHN FALK. Jordbrukskonsulenten GUNNAR WAHLBERG nyvaldes för samma treårsperiod.

§ 3.

Till revisorer omvaldes riksbankskamrer T. WANBERG och d:r U. MÜLLERN-ÅSPEGREN samt till revisorssuppleanter fiskeriingenjören CARL SCHMIDT och grosshandlare GUSTAF JANSE.

3—26167. Svensk Fiskeri-Tidskrift 1926. Häft. 2.

§ 4.

Styrelsens årsberättelse, som redan förelåg i tryck i Svensk Fiskeritidskrift, godkändes utan uppläsning.

§ 5.

Föredrogs revisionsberättelsen för 1925 års förvaltning, och beviljades full och tacksam ansvarsfrihet för det gångna arbetsåret.

§ 6.

Bestämdes årsavgiften för år 1927 till kr. 4: —.

§ 7.

Företogs till behandling det av styrelsen enligt beslut den 8 februari 1926 framlagda stadgeändringsförslaget, som förelåg tillgängligt i tryck. Sedan ingen begärt att få yttra sig om förslaget i allmänhet, genomgicks detta först punktvis och godkändes därvid utan ändring samt förklarades vilande, utom i avseende å § 4, 2:dra stycket, där mötet på förslag av d:r Ägren, som ansåg att, då kassaförvaltare skulle kunna utses även utom styrelsen, denna borde vara ansvarig för den ekonomiska förvaltningen, beslöt det tillägget, att »styrelsens ledamöter skulle vara ansvariga en för alla och alla för en för förvaltningen av förbundets tillgångar». Sedan alla paragraferna genomgåts godkändes förslaget i sin helhet, efter införande av den av d:r Ägren föreslagna ändringen i § 4, och förklarades vilande till nästa ordinarie sammanträde.

§ 8.

Höll byrådirektören d:r GUNNAR ALM föredrag om »Några intryck från 1925 års limnologkongress i Ryssland» (Bil. A.), och illustrerade detta med ett stort antal intressanta ljusbilder.

§ 9.

Höll fiskeriintendenten d:r NILS ROSÉN föredrag om »Nyare undersökningar rörande impregnering av fiskeredskap» (Bil. B.).

Byråchefen Andersson ansåg det vara av intresse att få veta, i vad mån olika impregneringsmedel inverkade på garnets styvhet och krympning, förhållanden som hade viss stor betydelse.

D:r Rosén. Bohuslänsfiskarena hade ej funnit någon skillnad i avseende på styvheten hos de med de provade ämnena impregnerade garnen. Holländarna ansåge den styvhet lämplig för drivgarn, som uppkom genom användande av wattleimpregnering; de med wattleextrakt behandlade krympte nog, fastän obetydligt, mera än de med anilin impregnerade.

Fiskeriöver tillsyningsman Johansson. Fiskarena vilja ha smidiga garn. Kateku vore för fiskligheten sämre än det gamla medlet björkbark och soda. Impregneringsmedel, som ger styvhet, vore olämpligt för redskap, som skola snärja fisken, däremot kunde de vara bra för notar och dylikt.

Ordföranden påpekade den stigning av kurvorna för garnets styrka, som i flera fall syntes på diagrammen, och frågade, varav den kunde bero.

D:r Rosén. I vissa fall kunde väl den krympning, som så småningom uppkom, göra att garnet visade större styrka än förut.

Ordföranden omtalade, att den Acacia-art, av vilken man fick »wattle», från sitt hemland Australien införts till Afrika och där odlades särskilt till bränsle för järnvägar; den växte så fort, att man blott behövde 6-årig cirkulation; på sex år blev den sålunda grov nog till järnvägsved.

§ 10.

Inledde fiskerikonulenten ALFR. CARLSSON överläggningsämnet: »Äro tydligare bestämmelser behövlige rörande rätten till fiske i älvar och sund, över vilka järnvägar eller landsvägar äro byggda?» (Bil. C.).

Fiskeritillsyningsman Borgström. Frågan vore ur synpunkten av vissa fiskstammars bevarande av vikt. I Mälaren finnes många vikar och sund, till eller genom vilka fisken går för sin lek. Inom Uppsala län t. ex. Örsundaån, genom vilken asp, gös, id, braxen m. fl. varje vår gå upp till Ahlsta sjö,

som vore en enda lekplats, ett riktigt barnbördshus. För järnvägsbron vid Örsunda byggdes bropelare och utbyggnader på båda sidor av ån; där fiskade järnvägsbetjäningen — om med rätt eller icke vore för talaren ovisst — med t. ex. »storryssjor» och toge »all fisk», som skulle fram. Det klagades visserligen häröver, men då det enligt lag endast tillkomme ovanliggande att tala mot olaga stängning av ådran, och fiskeritjänstemannen ej själv kunde göra något samt de ovanliggande ej ville ställa sig i bräsch, så bleve intet åtgjort. Även sundet till den för de värlekande fiskarnas lek så betydelsefulla Hjelstaviken vore överbyggt, och utfyllnaden där vore väldig. Järnvägsbetjäningen fiskade där i den lilla öppningen. Fisken skulle föröka sig, om den finge gå fritt. Men det vore fel i förordningarna, så att man ej kunde göra något, och då vore det ej underligt, om man bleve missmodig. Bra, om Svenska Fiskareförbundet åtminstone kunde åstadkomma en opinionsyttring.

Fiskerintendenten Freidenfelt ville fästa uppmärksamheten på, att efter vattenlagens ikraftträdande ($\frac{1}{1}$ 1919) fiskeintresset kunde bevakas vid anläggande av bro över vattendrag eller sund. I sådant fall är det nämligen fråga om byggande i vatten, och vattendomstolen har därför att sända handlingarna till lantbruksstyrelsen. Om denna finner, att fiskens gång kan beröras, förordnar den fiskeritjänstemann att avgiva yttrande. Fiskeritjänstemannen är då oförhindrad att föreslå särskild bestämmelse för säkerställande av fiskens gång. Om domstolen bifaller eventuella yrkanden i sådan riktning, vilka inkräkta på annans fiskerätt, får den givetvis också bestämma om gottgörelse åt denne från sökandens sida.

Talaren trodde däremot knappast, att i fråga om redan utfärdade brobyggnader det kunde i administrativ väg, genom K. B., bestämmas att för fiskens gång skulle vara öppen en led, bredare än den i lag bestående. Alltför lätt kunde det komma att inkräkta på enskild rätt.

Justitierådet von Seth. Vore ytterst skeptisk mot antagandet av att den fria ådrans bredd skulle kunna minskas genom omtalade byggnader; sådan torde lagens mening ej gärna kunna vara. Vattendomstolarna höra hava klart för sig, att

$\frac{1}{6}$ av ådran, beräknad efter vattendragets naturliga bredd och ej efter den genom byggnaden inskränkta bredden, skulle vara fri. Saken vore sålunda nog ej så farlig som den framlagts.

Fiskerikonsulenten Carlsson redogjorde för ett fall, där det satts redskap i rät vinkel från brobänken på var sida och så nät emellan. Det vore kanske svårt att få ändrade bestämmelser, men enskilda intressen borde vika för allmänna. Fisken bleve ju alltid lättare att taga i en broöppning.

Fiskerintendenten Agren anförde ett exempel på, att länsstyrelse med stöd av § 9 i allmänna fiskeristadgan utfärdat förbud mot allt fiske vid en sådan järnvägsbank samt 12 meter åt vardera hållet. Vore det så, som justitierådet von Seth ville göra gällande, vore ju allt sådant överflödigt, enär fiske i de små kvarvarande öppningarna då vore förbjudet.

Fiskerintendenten Freidenfelt hade utgått ifrån, att vid bestämmande av den sjättedel av vattendrag och sund, som skulle vara fri från fiskeredskap, utgångspunkten skulle vara vattendragets beskaffenhet, sådant det befinnes efter de lagligen tillkomna åtgärder, som kunna hava företagits i det samma, och icke den ursprungliga naturliga beskaffenheten, som i vissa fall kunde vara svår att fastställa. Vore åter justitierådet von Seths mening riktig, komme naturligtvis den här diskuterade frågan i ett helt annat läge. Det syntes därför vara av verklig betydelse, att det om möjligt utrönes, huruvida fiskeritjänstemännen vid bestämmandet av den fria sjättedelen kunna utgå ifrån, att denna skall tagas av vattendragets bredd i naturligt tillstånd. Hemställde, att *Svenska Fiskareförbundets styrelse* ville söka utreda frågan.

Ordföranden. Just genom bankarna uppstode ofta ett gott fiske i det nu trängre hålet. Förut kunde fisket vara av relativt ringa värde på motsvarande sträckning. Hänsyn härtill borde ock tagas.

Justitierådet von Seth ansåg, att det nyss påpekade förhållandet vore ett ytterligare stöd för hans uppfattning. Kunde visserligen ej gå i god för, att hans mening skulle komma att alltid omfattas av domstolarna, men kunde ej tro annat. Det vore ju, då ådrans bredd skulle bestämmas, ej svårt

att klara ut, vad som vore bankfylld och naturlig strand. Föreslog att diskussionsprotokoll skulle sändas till vattendomstolarnas ordförande för kännedom. Det kunde ju vara av ett visst intresse, att deras uppmärksamhet fästes på de missförhållanden, som syntes hava yppats på vissa håll, då de ju hade i sin makt att vid tillstånd till nya anläggningar genom lämpliga föreskrifter ingripa till hindrande av missbruk i vissa hänseenden. Särskilt syntes de kunna lämna vissa skydds-föreskrifter beträffande vattenområdena närmast intill den lagliga leden.

Fiskeritillsyningsman Borgström. »Då en bro bygges, äger då järnvägen vattnet, eller är det markägaren?» Det vore ett faktum, att järnvägsfolk tagit sig rättighet att fiska där. Det gällde i detta fall ej, huru fisket bedreves, utan vem som hade rätten därtill.

Justitierådet von Seth. Det vore svårt att på ett för alla fall giltigt sätt besvara denna fråga, när det berodde på, huru expropriationen skett. Järnvägarna hade säkerligen i regel ej någon fiskerätt. Ätminstone gällde detta om de blott fått plats för bropelare, men kanske kunde fall påvisas, då en järnväg löst en remsa tvärt över, och då ställde sig ju saken annorlunda, ehuru ej ens i detta fall det vore alldeles säkert, att även fisket finge anses hava ingått i expropriationen. Vattendomstol hade numera att pröva expropriationsfrågor avseende rätt att bygga i vatten.

Fiskeriöver tillsyningsman Johansson. Det vore ej rimligt, att en sjättedel av bredden bleve så liten, att det kunde bliva så gott som helt stängt för fisken.

Fiskeriintendenten Ekman antog, att järnvägarna ytterst sällan hade någon fiskerätt vid brobyggnader, när fiskerätten ju vore bunden till den mantalsatta jorden, och det syntes vara mycket osannolikt, att de exproprierade jordbitarna bleve mantalssatta; de vore nog så gott som alltid att betrakta som »lägenheter» eller »avsöndringar».

Sedan överläggningen avslutats, beslöts att protokollsutdrag av diskussionen skulle översändas till vattendomstolarnas ordförande, samt uppdrogs åt styrelsen att närmare utreda

frågan om den »fria bredden» i av vägbyggnader överbyggda vattendrag.

§ 11.

Antecknades, att ett femtiotal personer bevisat mötet. Stockholm som ovan.

Thorsten Ekman.

Justeras:

Einar Lönnberg.

Bil. A.

NÅGRA INTRYCK FRÅN 1925 ÅRS LIMNOLOG-KONGRESS I RYSSLAND.

Föredrag vid årsmötet av byrådirektören d:r GUNNAR ALM.

Enär ifrågavarande föredrag behandlar samma ämne som tidigare varit föremål för omnämnande i denna tidskrift, nämligen den tredje internationella limnologkongressen i Ryssland (1925, häfte 5), skall här blott lämnas en kortfattad resumé av detsamma, särskilt evad det rör sig om i den förutnämnda uppsatsen ej medtagna notiser.

Efter att inledningsvis ha berört kongressdeltagarnas vistelse i Leningrad och Moskva ägnades föredraget åt kongressfärdens intressantaste del, nämligen resan utför Wolga och på Kaspiska havet.

Wolga är Europas största flod med ett vattenområde av ungefär 3,5 gånger Sveriges ytvidd och en längd hos huvudfloden av 3,200 km. Bredden uppgår stundom till 4—5 km. men växlar i hög grad under olika årstider, beroende på stora variationer i vattenståndet. Dessa variationer uppgå i flodens övre delar till 15 m., i mellersta loppet till 8—10 m. och i nedre delarna till 3—5 m. Flodens utseende växlar därför mycket under hög- och lågvatten. Medan den under våren vid högvatten mera liknar en lång sjö, påminner den under efter sommaren vid lågvatten något om våra norrländska älvar, ehuru allt i mycket större proportioner.

En likhet härvidlag erbjuda även stränder och botten, vilka merendels utgöras av sand, grus eller sten, stundom dock även av lösare material. Större forsar eller andra störningar i Wolgas lopp finnas däremot ej, utan floden framrinner stolt och majestätisk genom skogar, stepper och i södra loppet öknar. Här delar den även upp sig i ett antal större och mindre bigrenar och övergår slutligen i det egentliga deltat.

Här och var utmed floden ligga byar och städer, av vilka man dock egentligen ser endast hamnarna, enär de förra äro belägna innanför och dolda av de höga strandbrinkarna. Vid hamnarna pågår städse en synnerligen livlig kommers, framförallt med frukter, särskilt meloner, och fisk. I synnerhet försålles torkad och stekt fisk, braxen, mört, karp etc. och till mycket billiga priser.

Jämte boskapsskötsel och frukt(melon)-odling spelar nämligen fisket en stor roll vid Wolga, där det huvudsakligen utövas av hos

Fig. 1. Mindre Wolgahamn. Egendomliga strandformationer, bred torr-lagd sand-grus-strand. Båtar med meloner och torkad fisk i säckar.

staten anställda kalmucker, ett av de mongoliska folkslag som hava sin boplats i dessa trakter. Sin största betydelse får dock fisket först i själva deltat. Detta, som har en ytvidd av omkring 3 gånger Väneren, utgör ett av världens bästa fiskeområden. Dels erbjudes fisken härstädes de härligaste foderplatser, dels finner den samtidigt även utmärkta lek- och yngelområden.

De viktigaste fiskarterna i dessa trakter utgöras av s. k. vandrings- och mynningsfiskar. De förra, vartill höra flera med vår stamsill besläktade sillarter, en laxöring, bjelorybitsan eller vit!axen, en mellan sik och lax stående art, samt åtskilliga störararter, uppvandra samtliga i Wolga i och för sin lek, medan de annars vistas i havet, oftast dock nära deltat. Leken äger utom hos de tvenne laxartade arterna rum under våren och försommaren, och ynglet utvandrar

redan mot första sommarens slut till deltat för att nästa år börja kringströva utanför detsamma i havet.

Mynningsfiskarna åter ha fått sitt namn därav att de uppehålla sig i själva deltat, där de olika flodgrenarna nära deltats rand bilda större eller mindre fördjupningar. Här leva mynningsfiskarna under vintern. Mot våren vandra de samtliga upp på de översvämmade områdena, där leken äger rum i grunda och varma laguner, i vilka såväl lekfisken som det kläckta ynglet håller till under sommaren. Genom de förbindelser, som merendels finnas mellan dessa laguner och huvudflodens grenar, utvandrar de under hösten för övervint-

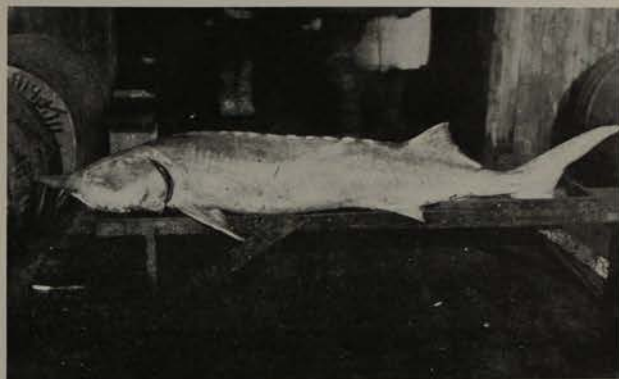

Fig. 2. Stör (Beluga), viktig kaviarproducent.

ringen till mynningsgröparna. Till denna grupp höra karp, braxen, mört, mal m. fl. arter. Utom de nu nämnda grupperna finnas rena havsfiskar, nämligen en sillart och kaspiska gösen samt rena flodarter såsom gädda, aborre, lake m. fl.

Vandrings- och mynningsfiskarna äro viktigast och ingå i fångsterna med resp. c:a 73 och 24 %. Men de äro även av största betydelse ur en annan synpunkt. De äro nämligen lätta att fånga, när de i stora svärmar draga upp för floden (vandringsfiskarna) eller upp till översvämningsområdena (mynningsfiskarna), varvid även uteslutande köns mogen fisk erhålles. Härtill kommer att fetthalten är högst olika hos de olika grupperna. Medan denna hos vandringsfiskarna uppgår till i medeltal 15 %, är den hos mynningsfiskarna 4 % och hos de övriga endast 0,5 %. Vattenhalten åter företer ett alldeles motsatt förhållande, är sålunda minst hos vandrings- och störst hos flodfiskarna.

Totalfångsten i detta fiskeridistrikt, d. v. s. nedre Wolga, deltat och angränsande delar av Kaspiska havet, uppgick under åren närmast före kriget till 3—400 miljoner kg. De första krigsåren steg siffran till närmare 500 miljoner kg. för att under revolutionsåren 1918—1921 nedgå till 1—200 miljoner kg. På senaste tid har fångsten åter uppgått till 2—300 miljoner kg.

Den olika intensitet i fiskets bedrivande som är orsaken till dessa växlande fångstmängder har även satt sin prägel på fiskens tillväxtförhållanden. Ingående undersökningar häröver ha nämligen utförts

Fig. 3. Statens fiskeriundersökningsfartyg i Wolgadeltat.

från den fiskeribiologiska undersöknings- och försökanstalten i Astrachan. Det visade sig därvid att, när fångsten var liten, alltså under revolutionsåren, var medelstorleken på fisken större än före och efter denna tid, beroende på att fisken, genom att fångsten ej bedrevs så intensivt, fick tillfälle att uppnå en högre ålder, innan den bortfångades. Tillväxten hos den enskilda fisken var däremot sämre, detta beroende på den överbefolkning som blev en följd av det mindre intensiva fisket. Det är alltså fullständigt samma resultat som man kommit till vid undersökningar över Nordsjöns rödspättebestånd och den inverkan på detsamma som orsakats av det under krigsåren i hög grad minskade fisket.

Dessa i Astrachan utförda och andra dylika undersökningar, varöver finnas publicerade ett stort antal arbeten, tyvärr nästan utslutande på ryska, vittna om det stora intresse och den vikt man i

Ryssland lägger på hithörande frågor. Man synes nämligen i Ryssland ha haft och fortfarande ha — Sovjetledningen utgör sålunda här ej något undantag — en klar förståelse för betydelsen av att omsätta vetenskapen i praktiken d. v. s. att i här föreliggande fall, då det gäller fiskproduktionens utnyttjande och ledande på ändamålsenliga banor, tillgodogöra sig alla de fördelar som limnologien och den marina hydrobiologien kunna erbjuda.

Fisket är i Ryssland huvudsakligen tillhörigt staten. På allra senaste tid ha emellertid även privata fiskare tillåtits utöva fiske

Fig. 4. Fiskaffärer i Astrachan.

mot viss bestämd avgift, antingen för visst fiskslag och med viss redskap, eller för visst område. Fiskarna försälja vanligen sina fångster till uppköpare, vilka i sin ordning försälja fisken till vanliga fiskförsäljningsaffärer eller till de stora konserverings- och andra fiskförädlingsinrättningar som finnas talrikt i deltat och i staden Astrachan. Största delen av den fångade fisken kommer sålunda ej färsk i marknaden utan torkad, frusen, saltad och rökt. Från Astrachan går ständigt en ström av med fisk i alla möjliga former lastade prämar uppför Wolga för att spridas till det väldiga rikets alla inre delar. Huvudparten av fiskfångsten konsumeras nämligen av den inhemska befolkningen.

I Astrachan bedrivs emellertid även detaljhandel med fisk, speciellt från i hamnen liggande prämar. Dessa äro försedda med sumpar, där fisken hålles levande, ävensom med försäljningskontor

och lagerrum för uppbevarande av olika slags färsk och konserverad fisk, kaviar etc.

Allting i dessa delar av Ryssland är följaktligen inriktat på fiske och fiskförsäljning ävensom på undersökningar över lämpligaste fiske- och konserveringsmetoder och på utfärdandet av lämpligaste bestämmelser för fiskets bedrivande. Det var därför en god inblick i dessa förhållanden som erbjöds kongressdeltagarna, och de återvände till sina resp. hemländer med rika intryck och nya impulser på den teoretiska och praktiska limnologiens områden.

Bil. B.

NYARE UNDERSÖKNINGAR ANGÅENDE IMPREGNERING AV FISKEREDSKAP.

Föredrag vid årsmötet av fiskerintendenten N. ROSÉN.

(Något förkortat.)

År 1921 publicerade Harden Taylor, assistent vid U. S. A:s fiskeribyrå, en översikt över metoderna att konservera fiskeredskap. Detta arbete finnes refererat i Sv. F. T. 1922, h. 3. Under de få år, som förflutit efter det Taylors nu nämnda arbete utkom, ha ett flertal undersökningar utförts ej blott av Taylor själv tillsammans med amerikanaren Wells utan även och framförallt av d:r Olie, föreståndare för den holländska statliga fiskeriprovningsanstalten i Utrecht, samt av fransmannen Fillon. Särskilt de holländska undersökningarna synas vara av stor vikt. Resultaten av dem avvika i ett par principiella hänseenden från de åsikter Taylor gjort gällande i förutnämnda arbete. På grund härav och den synnerligen stora ekonomiska betydelsen av att använda lämplig impregneringsmetod har jag trott, att ett omnämnande av några av dessa nyare undersökningar skulle kunna vara av intresse. För att dessa undersökningar ej skola stå isolerade, skall jag göra jämförelse med en del av de hittills mest använda metoderna.

Fiskeredskapen förstöras, som bekant, i viss mån genom mekanisk slitning men framförallt genom bakteriers inverkan. Impregneringen går därför ut på att indränka garntrådarna med ämnen, som äro giftiga för de ifrågavarande bakterierna eller som motverka de garnet förstörande safter, som bakterierna avsöndra, eller också att göra garntrådarna olösliga och motståndskraftiga mot bakteriesafterna eller att omgiva garntrådarna med ett ogenomträngligt hölje. Det finns även högre organismer, som förstöra garnet, såsom vissa

kräftdjur. Vidare påverkas garnet av den långsamma förbränning, som äger rum i luft. Vid impregneringen måste man emellertid även taga hänsyn till redskapens ändamål. I ett redskap bör garnet vara smidigt, i ett annat stelare.

De ämnen, som väl mest kommit till användning för konservering av fiskeredskap, äro *garvämmen*, såsom bark av ett flertal trädslag samt framförallt kateku. Flera slag av kateku föras i marknaden: äkta kateku (Birma k., Rangoon k.), extrakt av själva träet av en *Acacia*-art, och röd kateku, barken av vissa Mangroveträd. Av röd kateku flera slag med olika namn. Bland de allra viktigaste nyheterna på impregneringsområdet under de senare åren är införandet av en ny katekusort, vars handelsnamn är *Wattle*. Det är ett extrakt av barken av en *Acacia*-art (*A. decurrens* var. *mollissima*), som förekommer allmänt i Australien och nu införts till Sydafrika, där den odlas. Även i Algeriet gör man försök att aeklimatisera den. *Wattle* har enligt omfattande undersökningar av Olie visat sig vida överlägset alla andra garvämmen, då det gäller att konservera bomullsgarn. Garvämmena tränga in i bomullstrådarna, omgiva dessa och utfylla mellanrummen mellan dem men tvättas lätt ut. Man har därför helt naturligt sökt finna metoder att få garvämmena att stanna kvar i garnet. Genom att upprepa impregneringen ofta och torka garnet i luft mellan varje impregnering kan man få en del garvämmen att stanna kvar, beroende på att det av garnet upptagna garvämmet genom luftens inverkan övergår till ett i vatten olösligt ämne. Detta är emellertid en mycket långsam och arbetsam procedur. Bättre resultat nås och det dessutom betydligt hastigare, om man efter garvningen behandlar garnet med vissa ämnen. Kaliumbikromat, som lätt avgiver syre, har länge använts för detta ändamål. Katekubehandling och fixering med kaliumbikromat är fortfarande den vanliga impregneringsmetoden för sillgarn i Skottland. Efterbehandling med kopparsulfat har även försökts. *Vid användning av vanligt kopparsulfat kan emellertid lätt bildas fri svavelsyra, som förstör garnet.* Även efterbehandling med kaliumbikromat kan lätt förstöra garnet, om ej uttvättningen sker omsorgsfullt. Det synes mig som borde man avråda fiskare från att använda dessa ämnen för garvämmenas fixering. Olie har i samband med undersökningarna ang. *Wattle* infört efterbehandling med ammoniakiskt kopparsulfat. Bättre och säkrare resultat nås då. De av garnet upptagna garvämmena göras olösliga och fästas bättre vid garnet. Kopparsulfat verkar giftigt på bakterierna och, vad som är av särskilt stor betydelse, ammoniak neutraliserar svavelsyran. Garnet kan behandlas med denna metod långt innan det skall användas, då man däremot vid användning av vanligt kopparsulfat bör företaga behandlingen omedelbart innan garnet skall användas, så att den ev. bildade svavelsyran blir uttvättad. *Impregne-*

ring med Wattle och efterbehandling med ammoniakaliskt kopparsulfat är enligt Olies undersökningar den av alla hittills använda metoder, som bevarar garnets styrka bäst. Den kan därför på det bästa rekommenderas, och jag skall anföra några detaljer angående denna metod. Garnet lägges i kokande 2% lösning av Wattle — 10 liter pr kg. garn — och kokningen fortsättes $\frac{1}{2}$ —1 timme. Garnet får kvarligga i lösningen tills denna avsvulnat till rumstemperatur (ätm. 12 timmar). Därefter torkas garnet och proceduren upprepas. Härvid kan samma lösning användas, om vatten tillsättes så att den ursprungl. volymen erhålles, samt dessutom dubbelt så mycket Wattle som förut använts. Garnet torkas efter behandlingen åter, varefter det efterbehandlas högst 15 minuter med kallt ammoniakaliskt koppar-

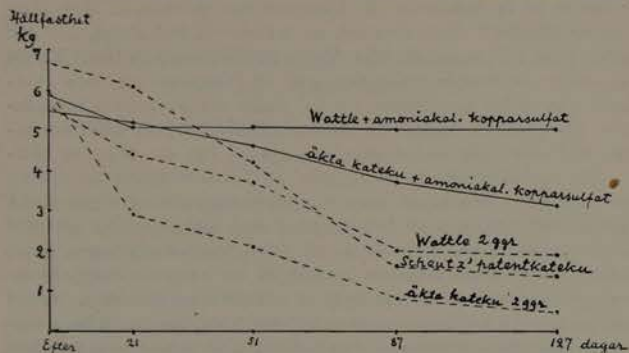

Fig. 1. (Efter Olies undersökningar.)

sulfat av viss koncentration. Garnet torkas sedan. Som synes är behandlingen mycket enkel. Metoden har hittills huvudsakligen använts för sillgarn i Holland. När garnen varit i användning några veckor få de en ny Wattle-behandling och, om så behövs, efter ett eller två år en ny kopparbehandling. Vi ha de två sista åren i Bohuslän gjort försök med denna metod med mycket gott resultat.

För att visa denna holländska metods överlägsenhet skall jag anföra några resultat av Olies undersökningar angående garnets hållfasthet efter olika behandlingsmetoder (fig. 1). Dessa visa, dels att Wattle är bättre än äkta kateku (och övriga katekusorter), dels att efterbehandlingen med ammoniakal. kopparsulfat är av synnerligen stort värde. Detta senare bör särskilt framhållas, då Taylor i sitt förut nämnda arbete av 1921 gjorde gällande, att kopparbehandlingen huvudsakligen var av värde genom den färg, den gav garnet, en tydligen fullkomligt felaktig uppfattning. Även fransmannen

Fillons undersökningar ha givit till resultat, att den holländska metoden är överlägsen andra.

En metod, som liknar den holländska, har nyligen införts av d:r Scheutz i Kalmar. Han efterbehandlar de med kateku impregnerade garnen med »nätolja», som utgöres av starkt koncentrerad kopparoxidammoniak. Ännu torde man ej ha tillräcklig erfarenhet ang. nätoljan, men anställda prov tyda på, att denna Scheutz'ska metod skulle vara bättre än både Scheutz' blå nätfärg och Scheutz' s. k. patentkateku. Till dessa bägge senare impregneringsmedel skall jag återkomma. Jag vill blott nu nämna, att Scheutz' patentkateku ej är kateku eller något annat garvämne utan en oorganisk kopparförening.

I Frankrike (spec. i Boulogne) behandlar man garnen merendels flera gånger — ända till 6 — efter varandra med äkta kateku, en dyrbar metod. Garnen efterbehandlas, medan de äro fuktiga, med stenkolstjära tillsatt med kreosotolja. Tjären tränger då ej så djupt in och avsättes endast i tunt lager. Garnen bli därigenom ej så styva och tunga som annars vid tjärbehandling. En ganska långvarig torkning erfordras, åtminstone en vecka.

Närstående är metoden att efter impregnering med kateku behandla garnen med karbolineum. Användning av vanligt karbolineum är emellertid förenad med en hel del obehag och risker. På laboratoriet i Utrecht har för ungefär ett år sedan d:r Olie utexperimenterat en blandning av karbolineum och hartstväl med tillsats av något denaturerad sprit (taancarbolineum). Efter katekubehandlingen torkas garnen och läggas sedan i en dylik blandning tillsatt med vatten. Denna metod har kommit till användning i Holland, särskilt i poldererna. På så sätt behandlade garn ha visat sig mycket motståndskraftiga mot allehanda vattendjur.

Enligt den metod, som hittills varit mest använd i Holland, behandlas garnen med kateku 2 gånger samt därefter med linolja. Det är en mycket arbetsam procedur, som tager flera veckor i anspråk. Garnen måste torkas synnerligen väl. Dessutom måste stor försiktighet iakttagas, så att garnen ej brännas. Resultatet anses emellertid vara synnerligen utmärkt. I Frankrike har man nyligen försökt använda leverolja av vissa hajar i st. f. linolja, till synes med gott resultat. Enligt Olies senaste undersökningar är det fördelaktigt att fixera katekun med ammoniakaliskt kopparsulfat före linoljebehandlingen. Linoljan torkar då f. ö. mycket bättre.

Den väl allra senaste nyheten i fråga om impregnering torde vara att efter katekuimpregneringen efterbehandla med kautschuk fram-

ställd av mjölksaften av *Hevea brasiliensis*, som numera odlas i holländska och brittiska Indien. För ett par år sedan lyckades man genom att tillsätta något ammoniak hindra mjölksaftens koagulering. Omedelbart efter denna upptäckt påbörjade Olie experiment med denna mjölksafts användning för impregnering av garn, närmast som ersättning för linolja vid efterbehandling av katekuimpregnerade garn. Anledningen därtill var, att linoljan var dyr och att den nya impregneringsmetoden med Wattle och ammoniakaliskt kopparsulfat gjorde garnen smidigare än vid linoljebehandlingen. I Holland önskar man emellertid en viss stelhet i sillgarnen, så att maskorna hållas väl utspända. Med kautschukbehandling beräknade man få den önskade stelheten men samtidigt en viss elasticitet. Garn behandlat med kateku och kautschuk på detta sätt blir emellertid något klibbigt. Detta lyckades Olie undvika genom kautschukens vulkanisering vid vanlig temperatur efter en speciell av honom utarbetad metod. Olie anser, att man visserligen ej får en impregnering, som kan jämföras med katekubehandling och efterbehandling med linolja, men en som har den stora fördelen att vara mycket enkel och möjlig att utföra på kort tid. Efter någon tid behöva garnen åter behandlas med kateku. Katekuimpregneringen kan i detta fall ej fixeras genom ammoniakal. kopparsulfat.

I sammanhang med redogörelsen för garvämnen vill jag nämna, att ett utmärkt rengöringsmedel för nytt bomullsgarn är enligt Olie en svag, $\frac{1}{2}\%$, lösning av Wattle. Man brukar ju rengöra bomullsgarnet före impregneringen från vax o. d. Ofta kokar man garnet blott i vatten, ibland med tillsats av soda. Vatten med soda rengör garnet mycket bra men ökar ej garnets absorptionsförmåga gentemot garvämnen. Tvärtom, användes för mycket soda, minskas absorptionsförmågan. Skall garnet impregneras med Wattle, är det givetvis bäst att först rengöra det med en svag Wattle-lösning.

En andra viktig grupp av impregneringsmedel för garn utgöres av *metallsalter*. De äro giftiga för bakterierna. Jag har redan nämnt kopparsulfat använt för fixering av garvämnen. Man har även använt kopparsulfat enbart, vilket dock ej är att rekommendera. Bättre resultat har man, som bekant, vunnit genom att först behandla garnet med en varm tvällösning och omedelbart därefter med kopparsulfat, varvid olöslig *koppartvål* avsättes på bomullsfibrerna. Denna metod har emellertid visat sig ha två fel. Den utfällning av koppartvål, som bildas på trädens yta, hindrar ett vidare inträngande av impregneringsmedlet och vidare, denna utfällning har enligt nyligen gjorda undersökningar visat formen av oregelbundna partiklar, som vidhäfta fibrerna utan att bilda ett kontinuerligt hölje. Dessutom finnes risk för att fri svavelsyra bildas, om garnet ej sköljes synnerligen omsorgsfullt. Ett djupare inträngande och en jämnare utbredning av im-

pregneringsmedlet skulle kunna erhållas, om man kunde doppa garnet i en lösning av koppartvål. Det är med detta mål för ögonen amerikanerna Taylor och Wells de senaste åren arbetat. Man använder *kopparoleat* (en av beståndsdelarna i koppartvål). Jag skall här ej ingå på den metod man kommit till för att framställa kopparoleat utan endast nämna, att man löser det i gasolin eller kerosin. I en kall dylik lösning lägges garnet t. ex. 24 timmar eller längre. Efter torkning — ung. 1 timme — kvarstannar kopparoleat på fibrerna. Det omsluter dem likformigt och det visar sig, att den även trängt ganska långt in. Man fann emellertid ganska snart, att kopparoleatet

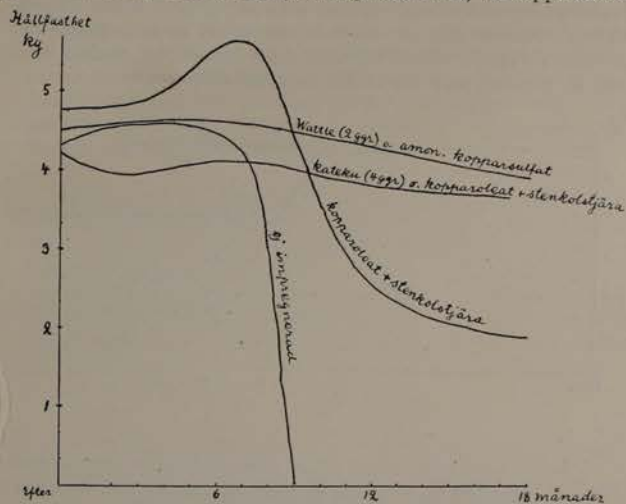

Fig. 2. (Efter Fillon.)

löstes något, särskilt i sötvatten. Försök gjordes då med tillsats av linolja, paraffin eller stenkolsjärna. Linoljetillsatsen synes ej ha varit lämplig. Däremot gävo försöken med tillsats av stenkolsjärna bättre resultat. Bensol måste dock i så fall användas. Garnets vikt ökas emellertid genom tjärtillsatsen. Ännu kan metoden att impregnera med kopparoleat ej anses vara tillräckligt prövad. Ibland händer det, att garnet förlorar sin styrka, utan att man ännu kunnat utrona orsaken därtill.

Fransmannen Fillon har gjort jämförande försök med den holländska metoden (Wattle och efterbehandling med ammoniakaliskt

kopparsulfat), kopparoleat och stenkoltjärä samt kateku med kopparoleat och stenkoltjärä. Försöken ha omfattat ej mindre än 18 månader. Resultaten synas vara av mycket stort intresse och framgå av fig. 2. De visa, att behandling med kateku har en verkligt stor betydelse. Fillon menar, att man aldrig får en riktigt bra impregnering, om ej garnet på lämpligt sätt behandlas med ett gott garvämne.

Cuprinol är en lösning av kopparoleat i vissa mineraloljor. Då detta impregneringsmedel användes på sina håll här i landet, torde det vara av intresse att höra vad man på den holländska provningsanstalten har för uppfattning angående detta impregneringsmedel. Praktiska experiment med cuprinol hava där ej givit vidare tillfredsställande resultat (fig. 3). Särskilt om vattnet är strömmande eller upprört av vågor, tvättas cuprinol snart ut. Bättre resultat anser man ha uppnåtts med den amerikanska metoden.

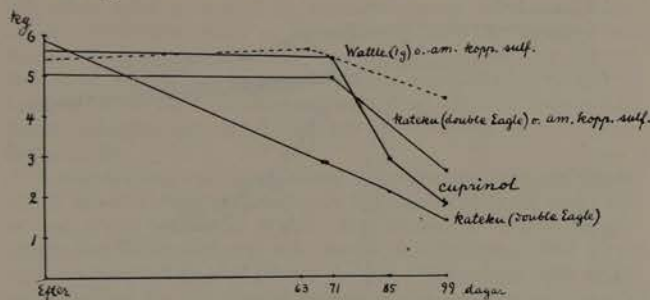

Fig. 3.

I Amerika har man nyligen börjat använda även en slags kopparfärg för impregnering av garn. Huvudbeståndsdelen däri utgöres av röd kopparoxid suspenderad i flytande tunn stenkoltjärä.

Till gruppen metallsalter höra även Scheutz' blå färg och Scheutz' patentkateku, den senare en oorganisk kopparförening. De försök, Olie anställt, synas visa, att patentkatekun skulle vara bättre än den blå färgen. Patentkatekun är bättre än kateku enbart men vida underlägsen Wattle med efterbehandling med ammoniakaliskt kopparsulfat (se fig. 1).

En tredje grupp av impregneringsmedel utgöres av anilinfärgämnen. De synas konservera garnet ganska bra men tränga ofullständigt in i nätets knutar. En efterbehandling med ammoniakaliskt kopparsulfat har visat sig fördelaktig. Rörande dessa impregneringsämnen föreligga ej några nyare undersökningar. Omnämnas må emellertid att många fiskare i Bohuslän använda impregnering med anilin-

färgen triazol-dunkelblau BH. Sedan garnet sköljts, efterbehandlas det med kopparsulfat. Man har hittills använt vanligt kopparsulfat. När garnet använts 14 dagar i fiske, får det en ny kopparbehandling. Vid varje följande fiskesäsong upprepas, när 14 dagar av fisketiden gått, kopparbehandlingen. Att döma av anställda jämförande försök, är denna metod ganska bra, men den torde dock ej bevara garnets styrka lika bra som den holländska metoden med Wattle och ammoniakaliskt kopparsulfat.

Taylor och Wells ha även gjort undersökningar angående impregneringsmedlens inverkan på garnets böjlighet samt motstånd mot gnidning och för detta ändamål konstruerat särskilda apparater. Jag skall här ej ingå på resultaten av dessa undersökningar. Däremot må nämnas, att Fillon i sitt i oktober förra året utkomna intressanta arbete angående nätkonservering redogjort för en del undersökningar, han företagit ang. impregneringsmedlens inverkan på 6 olika bomullsgarnsorter. Han har ej funnit någon skillnad mellan dem utan de förhålla sig lika till de undersökta medlen.

Jag har här redogjort för de frågor, på vilka man för närvarande arbetar, då det gäller impregnering av fiskeredskap, och i vilken riktning resultaten av de senaste undersökningarna peka. Jag har framhållit, att man i vissa fall önskar garnet smidigt, i andra fall stelare och att olika impregneringsmetoder måste användas för dessa olika ändamål. Några detaljerade recept har jag i allmänhet ej lämnat men står givetvis gärna till tjänst med uppgifter för den, som eventuellt skulle önska sådana.

Bil. C.

ÄRO TYDLIGARE BESTÄMMELSER BEHÖVLIGA RÖRANDE RÄTTEN TILL FISKE I ÄLVAR OCH SUND, ÖVER VILKA JÄRNVÄGAR ELLER LANDSVÄGAR ÄRO BYGGDA?

Överläggningsämne vid årsmötet, inlett av fiskerikonulenten
ALFR. CARLSSON.

För egen del anser jag, att denna fråga bör bevaras med »ja», och vill därför med några ord förklara detta mitt påstående.

I fråga om kungsådra står det i lagen av den 20 okt. 1889: Där kungsådra av ålder varit, skall den fortfarande lämnas öppen för allmän samfärdsel, för flottning och fiskens gång, eller annat allmänt

ändamål, så ock till bevarande av enskild rätt som av ålder är beroende. Kungsådra skall, så framt den ej är annorledes bestämd, anses framgå i djupaste vattnet och beräknas till en tredjedel av vattendragets bredd, vid vanligast förekommande lågt vattenstånd.

Om ändrad lydelse av 14 § i lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske läsa vi följande:

I älv, ström, å eller sund, där fisken har sitt drev, skall en sjättedel av bredden vid vanligast förekommande lågt vattenstånd, i djupaste vattnet lämnas fri från fast eller rörlig fiskredskap, som kan hindra fisken att framgå, där ej Konungens Befallningshavande, efter rättsägandes och sakkunniges hörande, giver lov till redskapens användande.

Enligt förstnämnda lydelse framgår det tydligt, att vattendragets bredd räknas från den naturliga stranden till motsvarande naturliga strand, och att kungsådran därav utgör en tredjedel av den djupaste delen av vattendragets bredd. Samma tanke har nog varit rådande, då vår riksdag beslutat om ändrad lydelse av 14 §.

Under de senaste decennierna ha över en del älvar och sund i vårt land byggts landsvägar och järnvägar, för vilka avsevärda fyllningar blivit gjorda dels från sidorna, bestående av fasta bankar långt ut i vattnet, och dels bottenfyllningar ute i strömfåran. Dessutom ha byggts kraftiga pelare, vilka uppbära broarnas spann och körbana.

Dessa stora fyllningar förändra givetvis vattendragets karaktär, vilket därigenom blir mycket smalare och ofta även grundare. Vid alla de ställen, där fisket är av någon betydelse, vill en del fiskare, på de övrigas bekostnad, göra sig nytta av dessa trånga pass och placera därför stora fiskeredskap under eller i omedelbar närhet av broarna, där givetvis stora utsikter till goda fångster finnas, men också giva anledning till klander och osämja grannar emellan.

Det är även ett allmänt intresse av mycket stor vikt, som bör i möjligaste mån bevakas, att vandringsfisken må kunna komma fram till sina lekplatser för att där förrätta sin lek.

Några exempel från mitt verksamhetsområde i Värmland får jag anföra.

Mellan norra och södra Badasjöarna är sundet överbyggt av en väg, med c:a 40 m. fasta bankar och en öppning under landsvägsbron av 6 m. Om en sjättedel av vattendragets naturliga bredd skulle vara öppen för fiskens fria gång, så blir detta 6,6 meter, men om en sjättedel av den öppning som nu finnes under bron skulle vara gällande, så blir detta 1 meter, beräknat efter högvatten.

Ransundet, över vilket Bergslagsbanan är byggd, var under naturliga förhållanden 160 meter brett. En sjättedel därav, skulle då vara 26,66 meter. Vid mätningar på stället den 22 sistlidne februari befanns det vara utfyllt med en fast bank på norra sidan av 74 meter

och på södra sidan 42 meter. I mitten av sundet äro byggda 3 st. pelare, som uppbära brons spann, vilka hava en sammanlagd genomskärning av 7,5 meter. 2 st. brobänkar för seglation, 2,5 meter eller tillsammans 126 meter. Vattnets nuvarande bredd är 34 meter. En sjättedel därav blir alltså 5,66 meter. Här blir öppningen 20 meter mindre än den skulle hava varit, om icke järnvägen blivit byggd över sundet.

Slottsrosundet, över vilket även Bergslagsbanan går, var under naturliga förhållanden 152 meter brett. En sjättedel därav, som skulle lämnas öppen för fiskens fria gång, blir då 25,33 meter. Vid mätningar där på stället den 22 februari 1926 befanns det vara utfyllt med en fast bank på norra sidan av sundet av 57 meter, på södra sidan 21 meter. I mitten av sundet äro byggda 3 st. pelare och 2 st. brobänkar med en genomskärning av inklusive 10 meter eller tillsammans 88 meter. Vattnets nuvarande bredd är 64 meter. En sjättedel därav blir således 10,66 meter eller 14,67 meter mindre än den skulle hava varit om icke järnvägen blivit byggd.

Värmeln, över vilken nordvästra stambanan går, hade före dennas byggnad en bredd av 763,14 meter. En sjättedel därav blir 127,17 meter. Nu äro utfyllda bankar på båda sidor till en längd av c:a 725 meter och 2 st. pelare av 6,71 genomskärning, eller tillsammans 731,17 meter. Vattnets bredd under bron är 32,66 meter. En sjättedel därav är således 5,43 meter eller 120,74 meter mindre än det ursprungligen varit.

Flera exempel kunna framföras, men jag anser det ovan sagda vara nog. Ofta får en tjänsteman i min ställning höra klander och får anmälan om olagligt fiske vid dylika överbyggnader, som det finnes gott om; t. ex. från sjön Värmeln, där det alltid är en aktuell fråga om olagligt fiske under järnvägsbron; sådant fiske har föranlett åtal och dom av häradsrätten.

Jag får även framhålla, att strandägarna vid norra delen av Värmeln, som beröres av denna överbyggnad, hava ingått till K. B. i Värmlands län med ansökan om fullständigt förbud mot fiske med not, nät, ryssjor, mjärdar eller annat fast fiskeredskap i nämnda genomfart eller inom 100 meters avstånd därifrån och i allt fall så, att genomfarten ej på något sätt stänges.

Denna ansökan har K. B. tagit i övervägande och meddelat följande beslut.

Konungens Befallningshavandes i Värmlands län utslag på ansökan av majoren Knut Larsson med flera i egenskap av ägare till hemman invid sjön Värmeln om utfärdande av förbud mot fiske med fast fisk-

redskap inom visst område i nämnda sjö: Givet Karlstad i landskansliet den 31 december 1919.

»Uti in den 10 augusti 1918 hit inkommen skrift hava sökandena anfört i huvudsak följande:

Vid byggandet av statsbanan Laxå—Charlottenberg hade över sjön Värmeån mellan hemmanet Drögsnäs i öster och hemmanet Gunnarsbytorp i väster lagts en fast järnvägsbank. Den del av sjön, som vore belägen norr om banken, vore i förhållande till den övriga delen av sjön så obetydlig, att för fiskets bestånd därstädes ovillkorligen erfordrades förbindelser med den söder om banken belägna större delen av sjön. Detta hade även vid bankens byggande beaktats i så måtto, att banken å sjöns djupaste ställe försetts med ett genomlopp i 3 avdelningar av sammanlagt 20 meters bredd. Även om detta genomlopp ej kunde betraktas som kungsådra, torde det dock för fisket hava minst lika stor betydelse som sådant sund, som omförmältes i 14 § 2 mom. i gällande lag om rätt till fiske. Nämnda lag torde dock icke vara tillämplig i förevarande fall. Under en följd av år hade i nämnda genomlopp utsatts fiskeredskap, som stundom hindrat fisken att framgå, och då till fiskets i Värmeån skyddande erfordrades, att nämnda genomlopp i sin helhet lämnades fritt från fiskeredskap, anhölle sökandena, som vore delägare i fiskevattnet i Värmeån norr om ifrågasatt järnvägsbank, 'att Konungens Befallningshavande ville jämlikt 9 § i fiskestadgan utfärda förbud mot fiske med not, nät, ryssjor, mjärdar eller annat fast fiskeredskap i nämnda genomlopp eller inom 100 meters avstånd därifrån och i allt fall så, att genomloppet ej på något sätt stängdes för fisken'.

Uti häröver inforat yttrande har fiskerintendenten i Mellersta distriktet med vissa inskränkningar tillstyrkt bifall till den gjorda framställningen. Därjämte har fiskeristyrelsen i Värmlands län, som hörts i ärendet, förordat, att den gjorda framställningen måtte vinna Konungens Befallningshavandes bifall under betraktande av vad fiskerintendenten anfört i ärendet.

Härefter har efter kallelse genom allmän kungörelse, som blivit uppläst i kyrkorna inom Brunsksogs, Boda, Högeruds, Värmskogs, Borgviks och Grums socknar, sammanträdde med delägarna i de fiskevattnen, som av ansökningen berördes, hållits inför Konungens Befallningshavande å länsstyrelsens sessionsrum i Karlstad den 1 februari 1919, varvid huvudsakligen förekommit, att sökandena hemställt, att, då fiskerintendenten tillstyrkt bifall till ansökningen, Konungens Befallningshavande måtte fastställa ifrågasatt förbudet, *men att* ägarna till Gunnarsbyn, intill vars strand ifrågasatt genomlopp vid järnvägsbron vore belägen, på anförda skäl motsatt sig utfärdandet av ett dylikt förbud.

Med anledning av vad vid sammanträdet förekommit, har fiskerintendenten i Mellersta distriktet änyo hörts i ärendet och därvid, bland annat, anfört följande: Enligt vad han dämera inhämtat, hade Gunnarsbyn av ålder utgjort ett eget skifteslag. Enligt gällande lag-folkning hade varje skifteslag uteslutande fiskerätt inom det område, som låge dess strand närmast. Då nu ifrågasatt genomlopp vid järnvägsbanken låge intill Gunnarsbyns strand, hade ägarna till Gunnarsbyn fiskerätten därstädes. Med anledning härav ansåge fiskerintendenten, att begärda förbudet icke kunde meddelas. Däremot vore, enligt fiskerintendentens uppfattning, genomloppet genom banken ett sund av den beskaffenhet, som avsåges i 14 § i lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske.

Slutligen har, sedan sökandena satts i tillfälle inkomma med påminnelser, majoren Clas Almquist inkommit med en skrift, vari han i egenkap av delägare i fiskevattnet i nämnda sjö, på anförda grunder hemställt, att Konungens Befallningshavande måtte fastställa begärda förbudet.

Vad handlingarna sålunda och i övrigt innehålla har Konungens Befallningshavande tagit i övervägande och meddelat följande

Be s l u t.

Enligt vad i målet får anses utrett, tillkommer rätten till fiske uti ifrågasatt vattenområde i och invid den vattenled, som förbinder sjön Värmeåns eljest genom en järnvägsbank åtskilda delar, uteslutande delägarna i hemmanet Gunnarsbyn. Vid sådant förhållande finner Konungens Befallningshavande icke, mot berörda delägares bestridande, kunna jämlikt föreskrifterna i 9 § av Kungl. Fiskeristadgan den 17 oktober 1900 meddelas en särskild bestämmelse, varigenom företrädesvis till förmån för andra fiskerättsägare i sjön Värmeån, utövande av fiske i angivna vattenområde skulle förbjudas. Förevarande ansökning lämnas förty utan bifall; varemhelertid och då berörda vattenled måste betraktas vara hänförlig till sådant sund, varest, enligt 14 § av lagen om rätt till fiske den 17 juni 1896, en sjättedel av bredden vid vanligast förekommande lågt vattenstånd i djupaste vattnet skall lämnas fri från fast eller rörlig fiskeredskap, som kan hindra fisken att framgå, sökandena hänvisas, att, där omförmälda stadgande skulle överträdas, till rättelse härutinnan påkalla åtgärd såsom i 17 § av sagda lag sägs, i mån av befogenhet.»

För att undersöka huruvida strandägarna vid dessa överbyggnader har fått någon ersättning för förlorad fisk och i så fall huru mycket, har jag tillskrivit Statens järnvägars äganderättskontor i Stockholm och Bergslagsbanornas gemensamma förvaltning i Göte-

borg med förfrågan härom, samt om det i regel brukar utbetalas ersättning för förlorat fiske, där järnvägar byggas över vattendrag.

Av mottagna svar framgår, att ersättning endast undantagsvis erhållits; i så fall har det gällt något förstört notvarp eller dylikt.

Enär det råder olika uppfattningar om, vilken rätt fiskare har att utöva sitt fiske i omtalade vatten, och då detta synes vara rådande bland både högre och lägre tjänstemän, så skulle jag vara synnerligen glad, om Sv. Fiskarförbundet ville upptaga denna fråga till allsidig behandling och utarbeta förslag till lämpliga bestämmelser, att, då likartade förhållande torde vara rådande i alla län, gälla för hela Sverige.

För min del synes det vara lämpligt att i alla dessa trånga vatten, vilka äro överbyggda av järnvägar, landsvägar eller liknande, där två tredjedelar eller mera äro utbyggda i kungsådra och fem sjättedelar i andra vatten, att den del som sedan är kvar, må vara fri från fast eller rörlig fiskeredskap som kan hindra fisken att komma förbi, och att icke fiskeredskap får utsättas på närmare avstånd än 100 meter på var sida om broarnas öppning.

GÄDDPESTEN.

Under ett flertal år hava gäddorna i många vatten, såväl i insjöar som på ostkusten i skärgårdarna, varit behäftade med en sjukdom, vanligen kallad gäddpest, som medfört m. l. m. starkt förminskande av beståndet. De vanligaste, synbara symptomerna äro, då sjukdomen kommit till full utveckling, att skinnet förstöres omkring undersidans fenor och huvudet, i synnerhet främre delen, och muskulaturen, »kötttet», rodnar och till synes ruttar, faller bort. Fisken blir förfärligt ful och dör. Denna »pest» är känd sedan länge tillbaka — beskriven redan år 1783 — och har, utom på kontinenten och hos oss, även uppträtt i Finland och Norge. För så vitt man säkert vet, angriper den ej annan fisk än gädda.

I »Norsk Fiskeritidende» häft 3—4, 1925 redogör biologen H. HUITFELDT-KAAS för undersökningar utförda av honom över denna sjukdom, som härjat rätt så svårt i en del norska vatten. Förf. skriver bl. a.: Den angripna gäddan ser otäck ut, man får

gärna den upplysningen av fiskare, att de se gäddor simma slöa omkring, ofta utan orienteringsförmåga, de gå rätt på land eller mot båten och låta lätt fånga sig. Vidare att angripna gäddor äro »vita i huvudet», hava knölar på huvudet eller knölar på kroppen. Vid närmare undersökning finner man stora sår på fiskens under- och överkäke, huden och muskulaturen är bortfallen, innerbenen ligga blottade eller överkäkbenet hänger löst i en tunn hudflik. Tandköttet är ofta starkt angripet, och flera tänder äro lösa eller utfallna. Ej sällan äro ögonen blodigt inflammerade, och ett av de oftast angripna ställen, där man finner sjukdomen, är i tuggmusklerna. På kroppen finnes den särskilt vid basen av stjärt- och ryggfenan, men också då och då på andra platser. Inflammationen yttrar sig genom en stark ansvällning av vävnaderna och ett fortgående bortdöende av dessa.

Om de angripna partierna undersökas mikroskopiskt, finner man en ganska liten, fin, c:a $\frac{3}{1000}$ mm. lång och $\frac{1}{4}$ tusendels mm. bred stavbakterie. Denna förekommer i oerhörd mängd, dels fritt, dels i s. k. fagocyter samt i fiskens blod. Denna bacill fann förf., genom inficieringsförsök på färskas gäddor, vara orsak till sjukdomen. Infektionsförsök på varmblodiga djur, såsom råttor, marsvin, duvor och kaniner, medförde ej sjukdom hos dessa.

Beträffande den mycket smittosamma sjukdomens spridning, som inom ett och samma vatten förutom på andra sätt, t. ex. genom att bakterier, som åtminstone för kortare tid kunna leva fritt i vatten, vid tandömsningen kunna komma in i gäddans blodkär, nog kan ske genom blodsugande iglar, till olika vatten, tror förf., att den framför allt sker genom kråkor och andra fisk- eller asätande fåglar. Kråkorna äro ju gärna framme och kalasa på död fisk, och en mycket stor del av pestsjuka gäddors kroppar, som lågo på stränderna, fann förf. sakna ögonen, och dessa äro ju bland det första kråkorna taga.

Att pestsjuka gäddor skulle vara direkt farliga att förtära för människor eller djur, tror förf. icke. Själv hade han två dagar å rad till middag ätit gädda, vars huvud var starkt angripet; något obehag hade han ej härav. Även andra perso-

ner hade haft samma erfarenhet. En annan sak är, att det kan vara farligt att äta gädda, som dött av sjukdomen och legat så länge, att giftiga ptomainer bildats vid förruttnelsen. Detta senare gäller väl huvudsakligen, om man tänker ge kadavren till höns eller andra djur; för att användas till människoföda se de döda gäddorna alldeles för avskräckande ut.

Huru smittosam och ofta även förödande sjukdomen än är, synes den dock icke alldeles utrota gäddorna i ett vatten. En m. l. m. stor del överleva och bliva immuna. Men så småningom kan nog sjukdomen uppträda om igen.

FISKODLINGEN I YELLOWSTONE-PARKEN.¹

Under det att såväl fiske som jakt äro förbjudna inom våra nationalparker, utom för traktens nomadiserande lappar, är fiske med spö tillåtet inom Yellowstone nationalpark både för turister och inom parken bofasta. Liksom annorstädes i U. S. A. är emellertid en gräns bestämd för det fiskantal, som en person får fånga på en dag. I Yellowstone är denna »limit for a day's catch» 10 stycken. Den årliga totalfångsten uppskattas till inemot 150,000 stycken. Fisk under en viss minimistorlek får ej fångas.

För att möjliggöra denna beskattning och ändå hålla fiskbeståndet uppe i dess ursprungliga rikedom bedrivs en omfattande fiskodling, under säsongen 1925 på amerikanskt vis betecknad som den största utplantering i fiskodlingens historia, som någonsin gjorts inom ett område.

Huvudparten av den för utplanteringarna erforderliga rommen tages från nationalparkens vatten och kläcks dels i en U. S. Bureau of Fisheries tillhörig anstalt vid stranden av den stora Yellowstonesjön, dels i Montana state hatchery vid Emigrant. Vid den förra synes en del av rommen endast klä-

¹ Efter ALAN McEWEN: Trout planting in the Yellowstone. Outdoor Recreation, July 1925.

kas till ögonpunktstadium, vid den senare hålles ynglet av den höstlekande fisken, tills det nått en storlek av 3—4 tum, av den vårlekande, tills det nått en storlek av 1—2 tum.

Vid utplanteringen sker transporten inom nationalparken först i 10-gallons-kärl (1 amerikansk gallon = 3,785 liter) på bil, så långt bilvägarna föra, och sedan på ryggen av häst eller mula fram till vattendragen. De för packsadlarna använda kärnen rymma ungefär lika mycket som två 10-gallons-kärl och väga fyllda omkring 125 pounds (c:a 57 kg.). Varje djur bär två sådana. Till särskilt svårtillgängliga platser föres rommen av bärare i speciellt konstruerade kärl, som fyllda väga omkring 60 pounds (c:a 27 kg.). Ögonpunktrom föredras härvid framför yngel, emedan man önskar ekonomisera med vikten.

Utplanteringen sker såväl i tidigare fiskförande vattendrag som i sådana strömmar och sjöar, vilka på grund av något brant fall förut varit fisklösa.

Den inom nationalparken tagna rommen uppgick senaste säsong till det aktningvärda antalet av 16,751,920 romkorn, alla av den inom parken inhemska »the black spotted, Rocky Mountain or cutthroat trout» — den svartfläckiga, Klippiga Bergen eller mördarforellen — *Salmo purpuratus*. En vårlekande öringform, som allmänt når en vikt av 1 kg. och däröver. Av dessa kläcktes och utplanterades åter 7,373,600 stycken som ögonpunktrom eller yngel inom parken. Återstoden gick till andra nationalparker och olika kläkningsanstalter i de västra staterna.

Av samma forellart erhöles 1,000,000 yngel från Montana state hatchery.

Från utom parken belägna anstalter erhöles dessutom 116,000 »eastern brook trout» — östliga bäckforellen — *Salmo fontinalis*, den även hos oss införda, höstlekande bäckrodingen. Härtill 120,000 »rainbow trout» — *Salmo irideus* — den hos oss välkända regnbägsforellen, vilken som bekant är vårlekande.

Det är givet, att denna omfattande fiskodling kräver en stor och dyrbar organisation. Den summa av 7,50 dollar för person, som de bilande turisterna betala för privilegiet att fär-

das och fiska i parken, torde ej räcka långt att täcka kostnaderna.

I närmaste samband med fiskodlingen står en annan fråga, nämligen frågan om pelikanens vara eller icke vara inom Yellowstone-parken. En koloni av dessa fåglar häckar nämligen på en av öarna i Yellowstonesjön och anses konsumera betydligt flera foreller än turisterna tillsammans fånga. Härtill kommer, att pelikanen måste anses vara skuld till, att Yellowstonesjöns forell lider av parasitmask. Pelikanen har nämligen visat sig vara denna masks första värddjur. Med pelikanens spillning kommer parasiten i vattnet, utvecklas vidare i forellen, vilken i sin tur ätes av pelikanen.

Forellen i andra sjöar, där pelikanen saknas, är fri från sådan mask.

Den expert, som av the Federal Bureau of Fisheries erhölet i uppdrag att studera pelikan-forell-frågan, har också föreslagit pelikanens utrotning.¹ En sådan åtgärd förefaller dock nog så drastisk i en nationalpark.

O. O—n.

SMÄRRE MEDDELANDEN.

Ålyngel från statens ålyngeluppsamlingsstation i Trollhättan. Från statens uppsamlingsstation för ålyngel vid Trollhättan tillhandahålles under innevarande år i mån av tillgång ålyngel till ett pris av 1: 50 kronor per kg. fritt å Trollhättans järnvägsstation. På ett kg. beräknas gå omkring 70—90 stycken ålyngel.

Ansökning om erhållande av ålyngel ställes till Kungl. Lantbruksstyrelsen och inlämnas till fiskerintendenten i distriktet, som med eget yttrande så snart ske kan överlämnar densamma till Lantbruksstyrelsen. Lantbruksstyrelsen prövar

¹ Bergsrådet A. E. ALFTHAN omnämner i »Minnen från mitt forell-fiske» (Finlands Jakt- och Fisketidsskrift, 1925, n:r 2), att frågan om pelikanens utrotning var aktuell redan år 1893.

därefter de inkomna ansökningarna, bifaller eller avslår desamma och bestämmer den ordning, i vilken rekvisitenterna skola få sina ansökningar effektuerade.

Ansökning kan inlämnas såväl från enskild person som från hushållningssällskap. Försändelse av ålyngel meddelas rekvisitenten i god tid av föreståndaren för uppsamlingsstationen. För underlättande härav bör rekvisitent i ansökningen utom noggrann postadress även uppgiva telegramadress och telefonnummer.

Alla transportlådor och kärl böra av rekvisitentens omgående återsändas, därvid samtidigt returfrakt betalas.

Rättelse i »Småloxens mått och vikt». I uppsatsen om »Småloxens mått och vikt» i häft. 1, 1926 har beklagligtvis en rad bortfallit, som är väsentlig för innehållet. Meningen omedelbart ovan och nedan den grafiska figuren å sid. 18 skall hava följande lydelse: »Mot 7,5 cm:s maskstolpe (30 cm:s omkrets) svarar en omkring 57 cm. lång och 2,1 kg. tung lax. Mot 6 cm:s spjälavstånd åter en omkring 50 cm. lång och 1,3 tung lax.» (Den bortfallna raden är kursiverad.)

Stora torskar. Enligt »Die Fischwirtschaft» febr. 1926 infördes till Wesermünde i slutet av januari från Islands sydkust bland annan fisk två ovanligt stora torskar; den ena vägde 30, den andra 22¹/₂ kg.

Anvisningar angående saltning och torkning av torsk. Både på västkusten och i Skåne saltas och torkas fisk, bl. a. torsk, varigenom erhålles en god och hållbar vara.

Då flerstädes i Östersjön också fiskas torsk, som på sina ställen ofta är svår att sälja till lönande priser, lät K. Lantbruksstyrelsens fiskeribyrå sommaren 1925 ombord på undersökningsfartyget Eyrstrasalt göra försök att efter skånsk metod salta och torka östersjötorsk. Dessa försök, som utfördes i senare hälften av juli månad med torsk, som fångats på Ölands södra grund, gävo ett gott resultat. Den torkade torsken blev av utmärkt beskaffenhet.

Då en beredning av torsk på detta sätt i hög grad torde möjliggöra ett bättre tillgodogörande av östersjötorsken, vill Lantbruksstyrelsen här nedan till allmänhetens kännedom redogöra för beredningsmetoden i fråga.

Fisken rensas väl och fläkes från buksidan, varefter den tvättas och den svarta bukhinnan noga borttages. Ryggbenet borttages till ett stycke bakom tarmöppningen. Sedan fisken sålunda är väl tvättad, lägges den över natten i svag saltlake (två händer salt till 20 liter vatten). Härigenom uppkommer på fiskens skinnsida en del slem, vilket avtvättas med rotborste.

Därefter saltas fisken hårt i lämpliga kar och får ligga kvar i den genom saltningen uppkomna laken minst en vecka. Efter denna tid är den färdig till torkning, men kan också ligga längre i saltlaken.

För torkning bindas fiskarna parvis ihop vid stjärtarna med ett snöre och upphängas över stänger eller snören. Stor torsk upphänges en och en. Den torkas tills den på köttsidan blir vit av salt, som avsätter sig på fiskköttets yta. Före solnedgången tages fisken in över natten, och den får ej hänga ute i regnväder. Är torkan god, kan fisken vara färdigtorkad på 3 à 4 dagar.

Våren anses vara den bästa tiden för torkning av fisk enligt denna metod. Hösten och vintern äro olämpliga för fisktorkning. Men fisk, som saltas på vintern, kan ligga i saltlaken till våren, då den upptages och torkas på ovan angivna sätt.

Den större torsken lämpar sig bäst för denna beredning.

På detta sätt beredd fisk förvaras på ett torrt ställe helst övertäckt med en presenning. Ett gott sätt är också att förvara den i torr halm. Den får icke förvaras i källare. Väl förvarad, håller sig den torkade fisken mycket länge.

Före anrättning urvattnas den torkade fisken under ett dygn.

Stockholm den 29 jan. 1926.

Kungl. Lantbruksstyrelsen.

Olovligt fiske på svenskt territorialvatten. Under den gångna hösten och vintern hava tyska trälare upprepade gånger idkat trålfiske på svenskt område, där trålfiske enligt lag är förbjudet. Detta har väckt mycken förtrytelse. Huru många gånger de sluppit undan är ju oberäkneligt, men ofta torde detta väl hittills varit fallet. Bevakningen har emellertid skärpts, och det är ju att hoppas, att vårt område hädanefter skall respekteras bättre. Fiskeriintendenten i västra distriktet d:r Nils Rosén har hos Kungl. Lantbruksstyrelsen föreslagit sådana åtgärders vidtagande, att bötessummorna och beslagsmöjligheterna, då olagligt fiskande trälare anhållas, bliva betydligt större än nu.

I samband med tjuvfisket av tyska trälare finner sig fartygschefen på den som bevakningsfartyg använda kanonbåten »Svensksund» icke böra underlåta att nämna, att, enligt tyske konsulns i Halmstad utsago, det icke kan anses uteslutet, att ett visst slag av assurering mot uppbbringning förefinnes inom tyska trälrederier.

Här några, ehuru möjligen ofullständiga, uppgifter av redan fällda domar.

Enligt stadsfiskalen i Halmstad har i följande fall domar fällts:

²⁰/₆ 1925: dömdes befälhavaren å ångträlaren P. G. 103 Heinrich Augustin från Geestemünde att böta tillhopa 600 kr., varjämte fångst och en trål dömdes förbrutna. Utslaget har överklagats och ligger målet i hovrätten.

²⁹/₁₀ 1925: dömdes befälhavaren å trälaren D:r Asmos till samma böter och förlust av fångst och en trål.

¹⁹/₁₁ 1925: trälaren Nixe till d:o d:o.

²⁶/₁₁ 1925: trälaren Seehund till d:o d:o.

Dessa senare tre utslag hade den ¹⁷/₁₂ 1925 vunnit laga kraft.

Till Hälsingborg hava ett par trälare införts och dömts. De hade fiskat utanför västra distriktet. Enligt en notis i tidning: trälaren Borkumriff fr. Geestemünde och Rastede fr. Bremerhaven ha vardera dömts till 200 kr. böter för olovligt fiske å svenskt vatten, 600 kr. böter för olovligt fiske med trål

samt trålar och fångst förklarats förbrutna. Sedan hava ytterligare 2 trålare dömts.

Den 18/1 1926 meddelas:

Befälhavaren på den av Svensksund uppbringade tyske trålaren Rheinpfalz dömdes den 16 jan. 1926 i Halmstad för fiske med trål på svenskt territorium till 100 kr. böter för olaga fiske och 500 kr. böter för fiske med trål, varjämte fångsten, värderad till 500 kr., förklarades förbruten och likaså den ena trålen, värderad till 750 kr.

Svensksund uppbringade vid Kullen natten mellan den 17 och 18 jan. tyske trålaren Ottheinrich Sprenger av Bremerhaven, just då trålaren gjorde sitt sista tråldrag, innan den med full last — enl. uppgift 15,000 kg. — skulle avgå till Tyskland. Den har införts till Halmstad (i februari 1926).

Kamp mellan bäckrödingar. En höstdag år 1918 eller 1919, kort före leken, iakttog jag två st. bäckrödingshannar av c:a 200 gr. vikt st., således jämnstora. Den ene hade underifrån gripit tag om den andre över gällocken och höll honom fast på ett sådant sätt, att jag förstod att det skulle bli den angripnes död, när densamme ej tycktes förmå göra något för att komma loss.

Angriparen promenerade helt lugnt med sitt offer fram och åter invid stranden till en större damm med källklart vatten. För att rädda sprang jag efter en håv, men då jag kom tillbaka, hade de gått ut så långt, att jag ej nådde dem. Jag fick således bli »åsyna vittne» till detta fiskmord. Då c:a 15 min. hade gått, släpptes taget, och den angripne sjönk då till botten, där den blev liggande. Då jag ett par timmar senare såg efter, så låg han kvar, likaså följande dag; således, efter vad jag antog, dödad av sin rival. Det är att märka, att de redan voro iförda lekdräkten. *Axel Sundin.*

AMERIKANSK MOTOR-BRÄNNOLJA

"Prime Motor Oil" (P. M. O.)

försäljes genom

Sydsvenska Petroleumens Aktiebolaget

Malmö Tel. 1153	Lund Tel. 991	Landskrona Tel. 280	Trelleborg Tel. 21	Ystad Tel. 412	Simrishamn Tel. 93
		Kristianstad Tel. 162	Åhus Tel. 44	Sölvesborg Tel. 32	

I nfluensa- och förkylningstider

borde ingen underlåta att noga taga del av de föreskrifter, som givas i bruksanvisningen för

SALUBRIN

Genom noggrann sköljning av munhålan samt gurgling med lämpligen utspädd Salubrin förebygges och häves ofta smitta, varvid Salubrins märkliga slemlöslösa och uppfriskande egenskaper snart göra det oundgängligt vid munhållans rengöring morgon och afton. Genom intagning av mindre doser, 1 à 2 teskedar i ett halvt glas vatten en eller upprepade gånger, åstadkommes svettning, vilket vid förkylning är av stort värde. Stora doser verka på grund av denatureringsmedlet avförande.

RYLANDER & RUDOLPHS FABRIKS A.B.

Telegr.-adr.: "Rudolphs" Henriksdal, Sverige Telefoner: 440 och 14440

Tillverka telefonkol och dynamoborstar lämpliga för alla i marknaden förekommande apparater och maskiner. Begär offert.

Rekommenderar sina förstklassiga färdiga HERRKLÄDER, HERR- och DAMSKRÄDDERI Uniforms- och Sportartiklar för segling, ritt, automobilsport etc., etc.

MILITÄR EKIPERINGS A.B. (M.E.A.)
Hamngatan 3 A STOCKHOLM Norrmalmstorg

Vid behov av färsk Fisk och Vilt, salt Sill, Konserver, rökt Äl, rökt Lax, Bäckling m. m. vänd Eder med förtroende till **SCHEDÉLL & Co.** Fisk- och Viltaffär, Jönköpings. Största på platsen. Tel. 118, 1771, 1821

FÖR FISKET erhålles prima *Nötslingor* för Älskpet, Nöt- och Nötslingor till Sill, Strömming, Skarpsill (vassbuk), Spätor, Torsk, Lax samt insjöfisk. Lager av *Kvok, Revor, Fiskgarner* och *Scart Mattvarp*. Prima nytillverkade *Amerikanska Gummistövelar* för Jakt och Fiske. **S. O. Jonassons Nätaffär, Raus.** Telefon Råå 75.

A. B. Julius Albrechtson & Co. Göteborg. Tillverkar FISKNÄT, FISKGARNER och FISKREDSKAP. Gynna svensk industri! Prislista på begäran. Torde observera de billiga priserna.

Pratts Bensin, Pratts Fotogen, Brännoljor

Begär alltid vid behov härav våra kvaliteter, som hittills stå oöverträffade. — Förteckning över återförsäljare av Pratts Bensin sändes portofritt på begäran.

Huvudkontor i:
Göteborg, Ordertel. 1100 och 1940

Avdelningskontor i:
Uddevalla, Tel. 262 o. 456; Jönköping, Tel. 613 o. 873; Karlstad, Tel. 939 o. 1026

Nederlag i: Göteborgs och Bohusläns skärgård: Björkö, Grundsund, Hunnebostrand, Klädesholmen, Marstrand, Skärhamn, Smögen, Strömstad, Åstol, Onnered.
Vestkustens Petroleum Aktiebolag, Göteborg.

SKANDINAVISKA KREDITAKTIEBOLAGET

GÖTEBORG

STOCKHOLM

MALMÖ

Avdelningskontor över hela landet

Egna fonder Kr. 182,000,000

Telegrafadress: KREDITBOLAGET

PIX

INGEN VET VAR HAREN HAR SIN GÅNG, men envar vet, att PIX-PASTILLER finnas överallt. Askar i förseglade omslag à 50 och 25 öre. Ensamtilverkare: Pix Aktiebolag, Gävle.

UTFLYKTER Å MÄLAREN

till Drottningholm, Strängnäs och Skokloster

(Avgångstider: se dagspressen)

TRAFIKAKTIEBOLAGET MÄLAREN-HJÄLMAREN

GYTTORPS

JAKTPATRONER
skadeskjuta ej villebrädet
—om man siktar rätt!

GOODRICH GUMMISKODON

äro oöverträffade i hållbarhet,
bäst i alla väder

Svart Knästövel,
40 cm. hög. En smidig och
stark arbetsstövel för fiskare
Pris per par Kronor 23: 50
N:r 270

Föras i storlek 41—46

Illustrerad katalog gratis på
begäran

Återförsäljare antagas

AMERIKANSKA GUMMI-A.-B.
STOCKHOLM 3

STUREHOF

1sta kl. Restaurant, Adelgatan 13, Malmö. Tel. 1253. Billigaste och bästa frukostställe. Middagar från 1—6. 3 rätter kr. 2: —. Populära soupéer från 6—11 e. m. Vällagad husmanskost.

Fisknät, Ryssjor, Mjärdar, Nätslingor och all övrig fiskredskap billigast från **ALBERT ENGSTRÖMS FISKREDSKAPSFABRIK, Falun.** Tel. 772. Illustrerad prisurkund sändes gratis och franko.

HJ. SÖDERLINGS BAGERI, Eskilstuna

Specialité: Sundhetsbrödstillverkningar

Den Gyllene Freden

Vid Järntorget, Stockholm. Telefon 8029

FISKREDSKAP. Fisknät (*Delsbo-Nät*), Nätslingor, Patent-Nät-Telnar, Drag, Metspön o. Revrar m. m. Prisurkund gratis o. franko. **JON PAULSSONS FISKREDSKAPSFABRIK, Delsbo.**

Restauranterna **MALTA, KVARNEN** och **VIKINGEN, Hålsingborg**
rekommenderas

Större och mindre skogsparker på rot såväl som sågtimmer köpas kontant av **Säfveåns Aktiebolag, Göteborg**

Fiskmästare

Befattningen såsom föreståndare vid Dalälvens regleringsförenings fiskodlingsanstalt å Sollerön vid Siljan är till ansökan ledig.

I den av Kungl. Lantbruksstyrelsen för ifrågakvarande befattning fastställda instruktionen av den 13 mars 1926 stadgas bl. a.:

»För att kunna antagas till föreståndare fordras *allt* vara väl förtrogen med insjöfiske och om möjligt speciellt med fiskeförhållandena i Siljan, *allt* hava genomgått fiskeriskola med av Lantbruksstyrelsen godkänd undervisningsplan, *samt allt* hava uppnått minst 25 års ålder och vara gift eller hava hos sig boende någon vuxen familjemedlem, som kan jämte föreståndaren svara för vakt-hållningen vid anstalten.»

Befattningshavarens åligganden omfatta alla vanliga med föreståndareskapet för en fiskodlingsanstalt förenade göromål, däribland även förande av statistik och rapporter, tillverkning av fiskkläckningsapparater m. m. samt utförande av försök och iakttagelser i samband med fiskodlingen.

Föreståndaren tillsättes tills vidare med 3 månaders ömsesidig uppsägningstid. Befattningen tillträdades instundande höst enligt närmare överenskommelse.

Löneförmåner: 3,000 kr. per år jämte fri bostad med lyse och vedbrand.

Ansökningar åtföljda av de handlingar, medels vilka sökande önska styrka sin kompetens, insändas före 15 juni 1926 till

Dalälvens Regleringsförening u. p. a., adress: *Falun.*

Ett mindre antal exemplar

av följande särtryck ur Svensk Fiskeritidskrift finnes till salu hos tidsskriftens redaktion, adress Södertälje:

Om gäddfiske för amatörer av John Lundgren; föredrag vid Svenska Fiskareförbundets årsmöte den 22 mars 1901. Pris 45 öre.

Kortfattade förhållningsregler för undvikande av onödigt djurplågeri vid fångst, transport, tillagning och förvaring av fisk och matnyttiga kräftdjur av E. L. Pris 20 öre. Tryckt år 1904.

Lag om gemensamhetsfiske av den 30 juni 1913 samt i samband med denna samtidigt utfärdade förordningar. Pris 35 öre. Tryckt år 1913.

Om ålfiskets ordnande i sjöar och floder av Oscar Nordqvist. Pris 35 öre. Tryckt år 1915.

Svensk Fiskeritidskrifts 25-årsregister (årg. 1—25, 1892—1916). Pris 90 öre. Tryckt år 1917.

Efter insändande av respektive belopp tillställas häftena rekvisenten i betalt korsband. Önskas likviden uttagen genom postförskott, debiteras postförskottsavgiften extra.

Lundgrens Fiskredskapsfabrik

Etabl. 1892 - Kungl. Hovleverantör
STOCKHOLM
12 Storkyrkobrinken 12
Telefoner: 21 22, Norr 10 22

Nätslingor av lin och bomull, olika djuplekar.

Nättråd till boning och lagningar.

Tältnar handslagna, finare o. grövre.

Gummistövlar av Hoods berömda fabrikat.

Oljekläder och sydvästar.

Drag, ståndkrok, saxar, hävar m. m.

Priskurant gratis

»Kaleva»draget

Nyaste, fiskligaste drag för gädda. Alla storlekar.

FISKREDSKAP

Skötar = Nät = Tältnar

Gummistövlar

till lägsta priser

Leidesdorffs Fiskredskapsfabrik

Storkyrkobrinken 6 • Stockholm

Aldsta fiskredskapsfabrik i Sverige

Priskurant sändes gratis

Svensk Fiskeritidskrift

utkommer med sin trettondefemte årgång 1926 till samma omfång som förut, fördelat på sex häften och till prenumerationspris av **fyra kronor 50 öre**, för utlandet **fem kronor 50 öre**. Medlemmar av Sv. Fiskareförbundet erhålla tidskriften gratis som hittills. Årsavgiften i Förbundet är år 1926 **kr. 4:—**.

Redaktionens adress är **Södertelge**.

I frågor rörande tidskriftens distribution torde man hänvända sig till **Almqvist & Wiksells Boktryckeri-A.-B., Uppsala**.

Annonsörer hänvisas för år 1926 till: *Svensk Fiskeritidskrifts Annons-expedition, Stockholm 14*.

Andra häftets innehåll:

Svenska Fiskareförbundet:	Uppsatser:
Årsmötet den 16 mars 1926 33	Gäddpesten 56
<i>Bil. A.</i> Några intryck från 1925 års limnologkongress i Ryssland. Föredrag av byrådirektör dr. <i>G. Alm</i> 39	Fiskodlingen i Yellowstone-parken. Av <i>O. O-n</i> 58
<i>Bil. B.</i> Nyare undersökningar angående impregnering av fiskeredskap. Föredrag av fiskerintendenten dr. <i>N. Rosén</i> 44	Smärre meddelanden:
<i>Bil. C.</i> Äro tydligare bestämmelser behövliga rörande rätten till fiske i älvar och sund, över vilka järnvägar och landsvägar äro byggda? Överläggningsämne inlett av fiskerkonsulenten <i>Alfr. Carlsson</i> 51	Älyngel från statens uppsamlingsstation i Trollhättan 60
	Rättelse i »Smälaxens mått och vikt» i häft. 1, 1926 61
	Stora torskar 61
	Anvisningar ang. saltning och torkning av torsk 61
	Olovligt fiske på svenskt territorialvatten 63
	Kamp mellan bäckrödingar 64